Ч. 105. Субота 11 (24) мая 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З ради державної. — До ситуациї. — З угорскої делеґациї.)

На передвчерашнім засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над буджетом міністерства судівництва. Перший промавляв пос. Яблоньский; сконстатував користний вплив нової цивільної процедури і жадав реформи галицких ґрунтових книг і помноженя катастральних округів. Жадав, щоби ухвалений палатою панів проект нового закона про катастральні громади, правительство внесло в осінній сесиї до палати послів, домагав ся реформи опікунчого закона і помноженя судів в Галичині та заявив ся за буджетом міністерства судівництва. — Слідуючий бесідник, пос. Король, підносив ріжні закиди против галицких судових властий і взивав міністра, аби тому зарадив. — Пос. Бернрайтер жалував, що міністер судівництва з причини операциї не може взяти участи в нарадах. Обговорював судову адміністрацию і жадав заведеня домів поправи для нелітних злочинців та посуненя границї повнолітности новелею до карного закона, заким буде можливе переведене нової карної процедури. Вкінци жадав реформи войскового карного поступованя — Пос. Пантучек жалував ся на надмірну централізацию судівництва і жадав признаня президентам судів більшої самостійности. Відтак обговорював відносини в ческім судівництві, де утруднений аванс для Чехів. Бесідник звертає ся против постуляту Німців, щоби в німецких околицях іменовано лише Німців-судиів, бо то виглядало би, як би Німці хотіли мати в судиях протекторів у всїх справах супротив ческих сторін. Згадав про бойкотоване ческих судовиків в німецких містах і взивав правительство до справедливого трактованя всїх народів Австриї, строго після законів, що суть рівні для всїх, і справедливости, яка є лише одна. Тимчасом ческі посли зазначать своє опозицийне становиско голосованєм против буджету. Пос. Богосевич домагав ся помноженя судів і реформи ґрунтових книг в Буковині, а посол Пльой виказував покривджене Словінців в судівництві, де словіньских урядників поминає ся, а часто видає ся несправедливі засуди з причини недостатку знаня словіньскої бесїди. По пос. Форґлєрі промовляв пос. Еленбоґен в справі недостач промислових судів і знесеня поліцийних кар.

По промові ще пос. Івчевича, Чана і Юрия Василька засїданє закрито.

На вчерашнім засїданю радила палата дальше над буджетом міністерства судівництва. Довшу бесїду виголосив пос. Добошиньский і домагав ся побільшеня числа радників в сенатї галицкім найвисшого трибуналу. По промові ще кількох бесїдників між ними руского посла Длужаньского палата ухвалила цілий буджет міністерства судівництва. Ухвалено також фінансовий закон. Нинї відбуде ся трете читанє буджету.

Neue fr. Presse заперечує вість, немов би намірено утворити в палатї послів коаліцию, іменно немов би пос. Яворский старав ся утворити таку коаліцию з виключенєм Чехів і німецкого людового сторонництва. Також безосновна єсть вість про участь в тій коаліциї ґр. Штірґка. В міродатних кругах взагалї нїчого не знають о пробах твореня в парляментї більшости. Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що президент кабінету п. Сель нараджував ся вчера з дром Кербером. По полудни відбула ся нарада міністрів фахових, а відтак зібрали ся на спільну нараду: Сель, Кербер, Люкач, Бем-Баверк і Каль.

Комісия для справ заграничних угорскої делеґациї приймила реферат дра Фалька, в котрім піднесено, що угорска делеґация уважає головною задачию заграничної політики удержанє мира і стереженє поваги і інтересів монархії. Поясненє міністра ґр. Ґолуховского обудило пересьвідченє о тривкости теперішного користного положеня. Між запоруками мира перше місце займає і тепер потрійний союз. Делеґация витає з вдоволенєм рішуче заявленє міністра, що відновленє потрійного союза забезпечене. Нема сумніву, що потрійний союз буде і на будуче підставою заграничної політики Австро-Угорщини. Супротив слів ґр. Ґолуховского щезли також побоюваня що-до французско-росийского союза, котрий тепер можна уважати скріпленєм мирних цілий потрійного союза. Пересьвідченє, що відносини між Австро-Угорщиною а Росиєю уложили ся дуже приязно, одержало потвердженє. Коли мимо того не можна було здержати заколотів на Всходї, то все таки спинило ся поважні забуреня. Справозданє вискасує надію, що Сер-

ЛЮБОВ ВАСИЛЯ.

(В хорватского — В. Новака).

I.

Червона полумінь малої лямпи осьвічує закопчену стїну і образ в чорній рамці також закопчений так, що як би навіть піднести єго до самої лямпи, то хто знає чи розпізналоби ся сьвятого або хоть напись. Коло великої печи бавить ся шести або семи лїтний хлопець. В потемку дальшого кута ледви можна розпізнати старуху з жовтим поморщеним лицем. Блисше до сьвітла на високім ліжку лежить женщина. Тонка, біла шкіра вказує єї лїта. Можна думати, що їй всего двайцять лїт, тогди коли в дійсности Люцинї понад трийцять. Чоло у неї піднеслось, ніс заострив ся, щоки опали, ціле лице набрало якогось дитинячого вигляду. Досить трудно булоби вгадати, що Люцина матїр граючого на земли хлопчика, і що она повдовіла вже тому шість лїт.

Тишину в хатї перервав чийсь прихід. Баба вийшла за двері і провадила приходского сьвященника, що прийшов зі сьв. Тайнами. Хлопець глядїв на него з зачудованєм, заложивши в уста два пальцї. Баба з плачем забрала єго з собою і вийшла з сьвітлицї. Сьвященик зістав сам з недужою і зачав приготовляти єї в дорогу до вічночо житя.

— Ну що, скажете отче? — спитала баба сьвященика, коли він вийшов до сіний.

— Що я скажу? Божа ласка велика, але треба сподївати ся і злого.

— Остатними днями она не жалувала ся на біль. Мовила тілько, що давить єї в горлї.

— Ба, надіяти ся можна, хоч і тої надії мало. От не завадилоби погадати про хлопця. Брат єї Бог знає де, хлопець готов лишити ся цїлком на людскім хлїбі.

Сьвященик вийшов, а до баби в хату прибігла Іка, сусїдка, громадска тїтка, що знала все лїпше від других і що всім радила, хотяй о се єї нїхто не просив. Єї не подобало ся, що просила сьвященика до недужої.

— Не розумію вас, люди — говорила она — чого-ж було гнати за попом? Груди болять, ой йой! Нинї болять, завтра перестануть; то у неї від роботи. Там в серединї щось обірвало ся, кров застояла ся тай груди заложило. А тут зараз і за попом. Та ви, люди, ще єї перепудите!

Відмоловши се, Іка пішла до дому пересьвідчена, що зробила правдивий сусїдский та християньский обовазок.

— Люцию! — сказала баба, підійшовши до лїжка.

— Що матїнько?

— Лїпше вже тобі?

— В грудях давить і в горлї.

— Годило ся би подумати, що з хлопцем буде.

— Що з ним буде? Бідний буде!

— Цить, Люцино! Суть добрі люде. брат твій молодший буде старати ся на него....

— Ох нї, нї! — з трудом говорила хора. — Брат добрий був, поки не пішов до войска. А тепер він геть змінив ся. Не хоче їсти чорного хлїба і мешкати в чорній хатї. Прости єму Господи, як би не він, я могла би умерти спокійнїйше. Я-же занедужала ще по смерти мужа. Робити не було кому, а жити треба було. Продавала я все та позичала з разу для себе, а коли брат вернув ся з війска, то треба було і єму гроші давати. Бив він мене, все гроший хотїв. Так і розпродала я все що було. Нїчого не лишило ся. Бідний мій син! Що з тобою тепер буде?

Хора слабо закашляла ся і закрила очи.... Она хотїла ще щось сказати, але житє вже доходило. Над раном Люция умерла, а сусїдка Іка говорила бабі: — А що не казала я вам: перестрашите єї попом? Таки на моїм стало!

II.

Коли Люцину поховали, підійшов на цвинтари до сьвященика Василь Шертич богач на ціле село і добрий господар: — Чи неласкаві отче зайти до мене на кілька хвиль? Маю вам де що сказати.

Сьвященик згодив ся. Пивниця та комора Шертича славили ся на ціле село, цвинтар був далеко, а ноги сьвященика добре потомили ся. Ну і погода була погана: була вже пізна осїнь і в воздусї несло ся холодним сьнїгом.

Василь Шертич був, як вже сказано добрим ґаздою, а кромі сего честним чоловіком. Він був ще молодий. Говорили люди, що він

бія і Болгария, котрі тішать ся особливою прихильностию Австро-Угорщина і Росиї, будуть держати ся і дальше вказівок виявлених в промові ґр. Голуховского; похвалює поважне остережене уділене Туреччині і витає з вдоволенєм слова признання для Румуниї. Що-до торговельних договорів, комісия висказує погляд, що тісно подружені держави не можуть рівночасно вести з собою економічної борби. Справозданє вносить, щоби ґр. Голуховскому висказано признанє і довірє за зручну і успішну управу заграничних справ. — На нині по полудни скликано повне засіданє угорскої делегациї. На дневнім порядку стоїть буджет міністерства заграничних справ.

Новинки.

Львів дня 23-го мая 1902.

— **П. Маршалок краєвий** ґр. Андрій Потоцкий перевівши люстрацию перемиского виділу повітового, повернув до Львова.

— **Перерва зелізничого руху.** В наслідок дощів усунув ся насип зелізничий між стациями Потутори і Підвисоке на шляху Галич-Тернопіль, в наслідок чого здержано рух зелізничий на кілька днів.

— **З'їзд студентів.** Організаційний комітет міжнародного союза студентів „Corda Fratres" розіслав запросини на з'їзд в Будапешті, як постановлено на студентскім з'їзді в Парижи в 1900 р. З'їзд відбуде ся імовірно з кінцем вересня і початком жовтня. Проґрама з'їзду ще не усталена, але угорскі студенти приготовують величаві торжества в честь своїх гостий.

— **Зелізниця Ліско-Лукавиця-Яблінки.** Міністерство зелізниць дозволило на 1 рік пп. Біренцови з Відня і Шолдрачиньскому з Яблінок переводити вступні технічні роботи під будову вузкопляхової зелізниці зі стациї Ліско через Лукавицю до Яблінок.

— **Катастрофа в бориславских копальнях.** В копальнях воску земного в Бориславі, власности гал. Банку кредитового, вода залила нагле закопи. Доси добуто три трупи.

— **Виділ Руской бурси в Стрию** оповіщує: Значна часть молодіжи нашої перепадає при вступнім іспиті до шкіл середних за-для недостаточного підготовлення в предметах, які вимагають ся дотично язика викладового, німецкого, рахунків. Щоби усунути сю важну перешкоду, порішив виділ руской бурси стрийскої устроїти підчас ферий великих так зовимий курс вакаційний, підготовляючий учеників, котрі мали би спроможність і охоту вступити до стрийскої гімназиї до вступного іспиту до I. кляси. Курс сей буде тревати від 17 липня до 30 серпня. Приняті на курс одержать цілковите удержанє в бурсї, всяку опіку а науку потрібних предметів будуть уділювати рутиновані сили учительскі. За цілковите удержанє враз з наукою визначує ся оплата 40 корон, котра в случаю поторичного убожества петента, достойного увзглядненя, може бути остаточно обнижена. При тій нагоді звертаємо ся до Всч. Отців духовних і панів учителів повітів Стрийщини, з просьбою, щоби зволили — если лучить ся в селї хлопчина тямущий, охочий до науки, звернути увагу родичів єго на се оповіщене нашої бурси. Зголошеня з терміном до 10 липня просить ся висилати на руки предсїдателя товариства о. Ю. Федусевича.

— **Огні.** Дня 18 с. м. о годині 10-ій в ночи погоріла в Крогульци, гусятиньского повіта, загорода Палагии Ангеляк. В огни погибло кілька штук худоби і господарскі знаряди. Шкода виносить 2000 корон. Огонь був імовірно підложений.

— **Убийство чи нещастна пригода.** З Ліська пишуть нам: Дня 21 с. м. в дворскім лїсї в Мицківцях, власности п. Віктора Журовского, хотів побережник Тома Заморский придержати минимого лїсового шкідника, 23-лїтного Антона Дмитращака. В наслідок боротьби і торганя, яке між обома настало, випалила — як каже Заморский — рушниця і убила Дмитрищака на місци. Заряджено судове слїдство, а побережника арештовано.

— **Неосторожна їзда.** Візник у пекаря Шпрмера, Василь Когут, їдучи онегди скоро і неосторожно, наїхав при кінци улиці Руской і Ринку на термінатора різницкого Йосифа Чорнобия, перевернув єго дишлем на землю і тяжко потовк. Чорнобия заосмотрило поготівлє ратункової стациї, неосторожним візником знов заняла ся полиция, відставивши єго до арешту.

— **Дївочий інститут в Тернополи.** Виділ філії руского тов. педаґ. в Тернополи рішив отворити з початком вересня 1902 р. в Тернополи „Інститут дївочий", в якім можуть бути приміщені учениці шкіл приватних і публичних. Заряд інститута дає інституткам за місячною доплатою 40 К: мешканє, харч, опал, сьвітло і услугу; запоручає також старанний нагляд домашний і приватну науку рускої історії і літератури без окремої доплати, — а науку мови французкої і гри на фортепяні за доплатою, яку означить ся на підставі устної угоди. Родичі, що хотїли-б примістити своїх доньок в Інститутї, зволять зголоситись письменно з тим на адресу п. Петра Ріпиньского, ц. к. проф. ґімназ. в Тернополи, найпізнїйше до 15 н. ст. червня с. р. а то по тій причині, що виділ відповідно до числа зголошень, найме помешканє і пізнїйших зголошень не буде міг увзглядняти.

— **Про страшну траґедию родинну** у Вишенці, о котрій ми коротко згадували, наспіли такі близші вісти: Властитель Вишенки, Франц Станек, числив 40 літ, був запопадливим господарем і уходив за чоловіка маючого. Полишив брата, що є австро-угорским віцеконсулем в Ліверпулю і сестру зам. Едер, котрих і назначив спадкоємцями. Оженив ся перед 7 роками з Северинею Хотинецкою, дочкою бібліотекаря ґр. Ляндкороньских в Роздолі, незвичайно гарною женщиною. Подружє було щасливе, Бог поблагословив їх діточками. Найстарший хлопчик мав $5\frac{1}{2}$ літ, донечка 4, а наймолодший хлопчик $1\frac{1}{2}$ року. Щоби забезпечити родині долю і побільшити маєток, купив перед півтора роками від ґр. Клима Дїдушицкого добра Станівці на Буковині, заплативши за них около міліон корон. Та се купно мало єму недописати і він став журатись; єму представлялась неминуча руїна, а за тим і зродила ся в єго голові страшна думка, котру і виконав як найдокладнїйше. В недїлю 18 с. м. приймали Станеки у себе гостий. По їх від'їздї і як служба віддалилась, остав ся Станек лиш сам з родиною. Які думки стались тоді снувати в єго голові, коли саме виконав свій наперед уложений намір, годі докладно провірити. О цілій страшній траґедиї можна лише догадувати ся, що она стала ся таким способом:

якось остро обходить ся зі своєю жінкою Елькою а навіть єї бє. Но на щасте, та Елька була собі жінка добродушна і уступчива, і для того тоє там в родині Василя рідко лучало ся.

Ось що оповідав Василь сьвященикови:

— Десять тому лїт, полюбив я дуже небіжку Люцину, просто дурів за нею. Була дївчина і мила і добра і мягка як віск. Ба, та коли я був тогди молодий, дурний та встидливий до такої степени, що цілком не знав сказати Люцині про свою любов. Всї мої товариші повіли своє, як не можна ліпше, а у мене язик не поверне ся і конець. Менї було тоді вісімнайцять лїт, так і носив я мою любов і горе в души, а ніхто о тім не знав.

Така мабуть була моя доля! Пішов я одного разу в поле до робітників. Дорога ішла коло старої кирниці за селом. На яких пятьдесять кроків побачив я Люцину. Сиділа она склонивши голову в задумі Менї ноги підкосило а руки затрясли ся. Так би ось підскочив до неї, злапав єї та на руках заніс на край сьвіта! Та де! Ледви, ледви я міг до неї підійти.

— Здорова була, кажу, Люцино!

Она звернула голову і каже:

— То ти Василю?

— Я. Нинї можу сказати, щасливий день для мене....

— А чому? — питає.

Ту найшла на мене знов така несьмілість і я не міг відповісти нї слова.

— Де то ти ідеш, — питає она.

— В гори.

— Що-ж, між вовки вибрав ся чи між гайдуки?

— Ех, і вовком став би і гайдуком, щоби лиш з тобою Люцино.

Засьміяла ся она.

— Чому сьмієш ся? — кажу.

— Та як-же не сьміяти ся? диви ся куди єму стежка?

— Гріх тобі сьміяти ся. Я, здає ся то і умер би перед тобою! Кажу се, що серце менї каже.

— А що тобі серце підповідає?

— А ось се Люцино: буду щасливійшим від царя єсли ти будеш моєю, а нещасливішим останного жебрака, єсли підеш за другого!

— То почекай-же! Піду за другого.

— За кого? Хто на селї богатший від мене та ліпший господар?

— Та то правда....

Дальше я знов не знав, що повісти. Довго ми обоє мовчали. Відтак она підійшла до мене і положила менї руку на плече:

— Ах Василю, Василю! каже, — давно я знала, що ти на мене спозираєш; в „колї" ти все коло мене. Було тобі прийти тому пів року скорше, то я би радістно пішла була за тебе і слова була би не сказала. Но ти сего не хотів. Ти паленів передімною мов дитина. Вір менї голубчику, хотїла я нераз позабути на те, що я дївчина і сказати тобі: Василю, бачу все, приходи в свати. І мати моя все виждала а опісля і каже до мене: — Ех Люцино, Василь богач, здає ся добрий чоловік, але уважай. І стала я від тебе держати ся дальше. Як тобі було не знаю, а я — що крити? Нераз вітхала за тобою.

— Люцино!

Я хотів єї обняти.

— Нї, нї!

Она відскочила від мене.

— Пізно, голубчику! Я дала слово другому.

— Люцино! кому-ж?

— З разу она не хотїла менї казати, боялася, щоби я не пімстив ся. Но коли я закляв ся, що нічого не зроблю, она повіла менї, що дала слово Маркови Никшичови, єї небіщикови мужови. То був хоровитий чоловік, все кашляв кровю і ходив по селї мов тїнь.

— Бог з тобою, кажу. Та прецінь він хорий!

— Я єго люблю, він добрий.

Подумав я хвилину — нічого не міг придумати.

— Скажи-ж менї хоч, коли ти дала єму слово?

— Лущили ми кукурудзу. Закликала мати і Марка. Розмовляли ми, жартували, сьпівали до пізна в ночи. Набиває Марко трету люльку. А мати каже єму: От Марку кинув би ти курити. Та де тобі зі слабими грудьми? А у него груди почали болїти, як ще був у війску, тай і батько єго умер на сухоти. — Дарма! — хвалив ся Марко. — У мене груди зовсім иншї стали, від коли я телячу шкіру з плечий скипув.

Сьпівали ми дальше — нараз Маркови пустилась кров горлом. І, положивши єго на мою постіль поливали молоком, натирали груди сьнігом. Так і заночував він у нас: бо мати не хотїла єго ночию та ще в метелицю пускати домів. Я сїла близько него, щоби єму дещо як буде потрібно, подати і уважати, щоби єму гірше не зробило ся.

Він заснув, а я довго сиділа та думала Жаль менї єго було дуже. Згадала я, як він поцілував мене в чоло, як єго брали до войска. Я єще дитиною була, а він вже був дорослим. Згадала я, як він мене гладив і приносив ріжні дарунки. А опісля вернув він з військового шпиталю, стрітив мене раз, обняв і каже: „Ну, що сирітко Божа?" Поглянула я на него, а у него сльози в очах. Тілько він тоді зараз відвернув ся і пішов.

Сиджу я коло єго постелї нічю, згадую се все більше і більше. Господи, думаю я, який молодий, добрий і гарний, а прийде ся єму умерти. І заплакала я гірко — гірко.... Нараз чую, пробудив ся він та кличе мене.

— Люцино!

— Що, Марку?

Межи 11 а 12 годиною в ночи, коли діти 5-літний хлопчик і 4-літня дівчинка вже спали, Станек розібрав ся також до спаня. Єго жінка ходила ще одіта по покоях і удала ся з $1\frac{1}{2}$-літним немовлятем на руках до дітинної комнати, щоби поправити на сплячих накривала. Нагло в хвили, коли вертала до своєї спальні, прискочив до неї Станек і влучним вистрілом з револьвера в голову положив єї на місци трупом. Без стону упала нещасна жінка на землю, а кров утворила навколо голови велику калюжу, що темними пятнами сплямила розсипане в неладі ясно-жовте волосє. Відтак, очевидно з блискавичним посціхом, бо заки гук вистрілу зміг розбудити старших дітий, застрілив наймолодшу дитину, одною кулею усмертив 4-літну дівчинку, а синкови впакував 2 кулї в голову. Послїдну кулю зберіг для себе. Стрілив собі у висок. Коли однак куля застрягши в черепі, не спричинила єму смерти, зняв із стіни свою ловецку стрільбу. Грянув ще один вистріл і серце Станка прошите шротами, перестало бити. Упав залитий кровю на землю. Так було після всякої імовірности, бо злочин виявив ся допера рано. В понеділок о 5 годині служниця увійшла до комнати пані і узріла єї на земли, наробила крику, збігли ся домівники, і ствердили смерть 5 осіб. Повідомлено сейчас суд в Янові, звідки і вибрала ся безпроволочно до Вишенки комісия з начальником суду п. Рябіцким на чолі. Списано протокол, опечатано касу і забрано полишене між паперами завіщане, в котрім небіщик заявив, що причиною, яка спонукала єго до так страшного діла, було купно дібр на Буковині.

— **Книжки до шкільних біблїотек.** Рада шкільна апробувала слїдуючі видання Руского Тов. Педаґоґічного на нагороди пильности і до біблїотек шкіл народних: „Оповідання для дітий“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Оповідання Катренка“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Оповідання Коцюбиньского 40 сот. опр. 54 сот. — „Переклади Кримского“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Дитячі оповідання Мамин Сибіряка“ 30 сот. опр. 54 сот. — „Байки Пушкина“ 30 сот. — „Оповідання Марка Вовчка“ ч. 1. 30 сот. опр 44 сот. — „Марта Боренка“ 40 сот. опр. 60 сот. — „На річках“ 30 сот. опр. 44 сот. — „Народні думи Др. Пачовского“ 40 сот. опр. 60 сот. — „Казки Гр. Л. Толстоя“ 40 сот. опр. 54 сот. — „Поеми О. Кониського“ 30 сот. опр. 44 сот. — „Покарана лож“ комедийка 20 сот. опр. 34 сот. — „Малий сьпіванник“ 20 сот. — „Серед цьвітів“ комедия 62 дїях 16 сот. опр. 30 сот. — „Лис Микита“ Ґете-Франко 1 кор. опр. 1 кор. 30 сот. — „Перша китичка“ Ярошиньскої 20 сот. — „Друга китичка“ Ярошиньскої 20 сот. Дві разом опр. 54 сот. — Андерсена казки IV. і V. ч. по 50 сот. 5 частий разом опр. 2 кор. 90 сот. — „Дивні пригоди комаха Сангвіна“ 48 сот. опр. 75 сот. Для шкіл виділових апробовано; „Інститутку“ М. Вовчка 40 сот. опр. 60 сот. — „Шекспір в повістках“ 30 сот. опр. 60 сот.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 23 мая. З ріжних комітатів, між иншими з Мармарошского, доносять о великих повенях.

Преторія 23 мая. Шістьох вибраних на конференцию в Ферайніґінґ відпоручників разом з членами обох правительств в товаристві Девета, Делярея і вісьмох секретарів прибули сюди в неділю і замешкали в будинку побіч дому Кіченера. Опогди прибув сюди також ґубернатор Мільнер.

Льондон 23 мая. В урядових кругах все ще не тратять надії на скоре заключенє мира.

Париж 23 мая. Міністер для кольоній Декре візвав ґубернатора Мартініки, аби сейчас доніс телеґрафічно, чи на острові положенє так грізне, що мусить ся цілковито остров опорожнити. Міністер удав ся з просьбою до пароходного трансатлянтийского товариства з просьбою, аби віддало всї свої кораблї в Фор де Франс до розпорядимости ґубернатора.

Новий Йорк 23 мая. В Фор де Франс падав вчера довший час камінний дощ. На землю падали камені величини голубячих яєць. Між населенєм настав величезний переполох; всї кинули ся до кораблів. Однако там лиш мала часть найшла охорону, бо кораблї були переповнені. — Ґеольоґи згідно заявляють, що ціла середна Америка поважно загрожена від вульканів. Особливо загрожені републики: Ґватемаля, Нікараґуа і Костаріка. В Костаріці вибухло в послїдних днях кілька нових вульканів.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

— Що — нікого ту нема?

— Нікого.

— Сїдай коло мене на постели.

Сїла я. Витяг він руку, взяв мою, піднїс до уст і цїлує:

— Люцино — каже — ти вже доросла дівчина. Чи можу я тобі се сказати, о чім давно, давно думаю.

— Не говори, Марку, не вільно тобі в тій хоробі.

— Ні, нічо! Ось що я тобі хочу повісти. Єще ти цілком маленькою дівчинкою була, як я тебе полюбив. Ти підростала а я почав слабувати. Як я молив ся до Матери Божої, щоби вернуло ся моє здоровлє, тілько за для тебе! І от, нещасте! Бачилось що вчера було? Боже мій! Ослаб я цілком, не знаю чи доживу до рана, але все менї одно, скажу тобі все! Люцино моя, скажи ти менї: „пішла би ти за мене?“

Сказав він се таким страшним голосом, що у мене аж в голові перевернуло ся; заплакала я, упала єму на груди і з чистого серця відповіла:

— Твоя Марку, на все твоя! Так я коло него і просиділа до раня. Зрабило ся єму лекше. Кров більше не показувала ся, почав він поправляти ся і ходити. Ось що Василю мій милий? Ти видиш єго: слабий він, хорий, ледво дихає, а серце моє забрав і поки житя мого не можу єго опустити!

Сказала она се і пішла від мене. Від того самого дня насїла на серце менї туга. Не йшла менї якось робота, опротивів менї рідний і свої. Та і сам я себе зненлюбив, одним словом стратив розум і серце. Хиба в ночи часом як місяць сьвітить, оживив я трохи. Тілько мій Боже! Що се за житє.

Плакав я як дитина і тужив по моїй Люцинї нераз цїлу ніч. Я справдї почав недомагати. Отець і мати зауважали се:

— Що тобі, любий сину! — каже раз мати. — Певно тебе очарували! Цілком ти змінив ся. Все тужиш, на лици змарнів, нї слова від тебе не почуть, ніколи не засьмієш ся. Пропадеш, як тебе хто не відмовить.

Заплакала мати надімною. Я положив голову на єї груди і відповів:

— Ні матїнько, не чари се і не вроки, тужить моє серце та нема єму лїку...

— Як се? — Нема лїку для Шертича, одинака? Хто за тебе не піде?

— Кожда піде, она одна не піде!

— Та хтож се такий? Скажи сину?

— Люцина....

— Ах она сяка, така — сплеснула мати руками. — Та она нічо не має. З голоду булаби померла, як би ми в зимі не помагали.

— А за мене таки не пійде...

— А хто би єї пустив к Шертичів дім? Мене би висьміяли люде. Ну дивіть ся люде! Два літа єї мати не може менї віддати довгу. Ну почекай же ты менї. Або плати, або я їх з дому вижену.

— Хорони Господи вас матїнько! Як ви се зробите, то на віки мене погубите!

Від сего часу я ще гірше зненавидів сьвіт. Люди уважали мене за придуркуватого. Наконець заручив мене батько з Елькою Жунича.

— Хиба ви, Василю, згодили ся? — здивував ся сьвященик.

— Ну я не згаджав ся! І розум і серце казало одно: Люцина! А Люцина була Маркова. Марко, що правда поправив ся, но таки кождий се бачив що єму не довге житє на білім сьвітї. Люцина о менї певно нічого єму сказала. Я, кромі матеря, також нікому не говорив. Наші пропали би зі встиду, якби на селї дізнали ся, що Люцина за мене не пішла. Ріжно люде говорили, але про Люцину нікому не приходило і на голову...

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румуниї.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Ц і н н и к.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини $37\frac{1}{2}$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Iвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, новне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускии).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).